

editorial

La cultura, pels jutjats

La part immaterial de la cultura és coneixement, entreteniment i progrés. Però tot sovint aquesta part més etèria ha de barallar-se amb tots els aspectes més prosaics de la producció creativa. La Sala Beckett va anar ahir a judici pel liti-gi que manté amb la immobiliària Núñez y Navarro, que va comprar l'edifici on hi ha l'històric teatre el mes de gener passat. Després d'unes negociacions prèvies, ahir va començar la vista. Núñez y Na-

varro argumenta que el contracte té caducitat. La Beckett diu que té contracte indefinit. Sigui com sigui, la cultura i la vitalitat creativa d'una ciutat i d'un país no poden circular pels passadissos dels jutjats.

En aquestes circumstàncies, i amb el benentès que cal complir les sentències, caldria tenir mecanismes i vies de suport per poder, si calgués, fer front a estructures empresarials molt més poderoses que la d'una sala que només creu en el poder de la cultura.

Obres i prepotència pel TAV

Ha calgut que les queixes de l'Ajuntament de Riells i Viabrea tinguessin ressò en els mitjans de comunicació per tal que l'empresa que ha fet les obres del TAV en aquest municipi hagi decidit finalment endur-se les tones de runa i deixalles que hi havia deixat de qualsevol manera feia setmanes. La neteja de la zona ha sorprès els responsables municipals, ja que ni l'empresa ni l'Estat els havia informat que es farien aquests treballs

per més que els ho havien demanat.

Naturalment, l'actuació s'ha limitat a recollir la runa i els elements que feien més mal a la vista, però encara queda la restauració de les voreres i l'enllumenat a la zona afectada per les obres que (tant de bo sigui una percepció equivocada) aniran més per llarg si és que arriben mai. Un exemple intolerable de falta de respecte, prepotència i menyspreu cap a un territori que només tenen com a tauler del seu joc de construccions.

les seves especialitats des del batxillerat.

Els joves que es formen al batxillerat adquireixen les seves competències lingüístiques no només en les classes de llengua, sinó també en les classes de les matèries en les quals més endavant seran experts. En les ciències tenim molts problemes relacionats amb la terminologia i la nomenclatura que mai s'abordaran fora de les nostres matèries.

Ja és hora que la planificació educativa del país es comenci a fer amb criteris de futur. / TERESA MARIA CORREIG, presidenta de l'Associació de Professores i Professors de Biologia i Geologia de Catalunya. Barcelona.

Dificultats per als discapacitats

● El propòsit de la nostra carta és comunicar-vos les dificultats que es troben les persones amb alguna discapacitat, tant psíquica com física. Creiem que seria necessari que en el transport públic hi hagués una tarifa mensual reduïda a totes hores per als discapacitats, ja que tenim moltes dificultats econòmiques. Han de tenir en compte que la majoria de nosaltres cobrem el salari mínim interprofessional i tenim dificultats per arribar a fi de mes. Per això molts de nosaltres necessitem l'ajuda d'altres persones, com per exemple dels nostres pares. A més, per poder cobrar hem de treballar i per arribar a les nostres feines hem d'usar el transport públic. Nosaltres tenim més de 6.000 signatures de gent que ens do-

la punxa d'en jap | JOAN ANTONI POCH

na suport en aquests projectes per aconseguir tarifes reduïdes, més barates, però l'administració no ens fa cas. De tota manera, nosaltres no es quedarem parats: lluitarem per aconseguir-ho. Ens sembla que a Barcelona això ja està aprovat, però a Girona no. Demanem una explicació sobre aquest tema perquè considerem que les tarifes són molt altes per a nosaltres. Ens dirigim a les persones responsables d'aquest tema perquè ens preguntem si serien capaces de viure amb 500 euros, pagant-ne 100 d'autocar.

A més, aprofitem per dir-vos que hi ha una llei que diu que els transports públics han d'es-

tar adaptats per a les cadires de rodes. Realment això s'està aplicant? Ens agradaria saber la seva opinió. / MARC VERDAGUER, en representació d'un grup de joves amb discapacitat. Llagostera (Gironès).

Goya i Max contra el català

● El missatge dels premis espanyols Goya i Max, un cop més, no pot ser més clar: si els catalans voleu premis, oblideu la vostra identitat i res de fer cinema i teatre en català. Tots els premis catalans ho són per haver fet obres en espanyol, amb casos tan escandalo-

sos com ara la pel·lícula *Rec*, que transcorre en un edifici de l'Eixample barceloní i no hi surt ni un sol personatge català. Pel que fa als Max, a més a més, ens humilien amb una mena de premi almoïna a la modalitat «catalán-valenciano» [sic], amb la idea, és de suposar, que serveixi de vaselina per entaforar-nos uns fastos a major glòria de la «*lengua del imperio*». No sé què fem els catalans participant en uns premis que ens anorreen, ni té cap justificació el deliri bavejant de TV3 i Catalunya Ràdio, que se n'han fet ressò amb bombo i platerets. / JOSEP PALOU. Ciutat de Mallorca.

No la senten seva

● És patètic el comportament d'un grapat de ciutadans d'Algèsires que, com a rebutjables *hooligans* futbolístics, van esbrincar la periodista que en el transcurs d'un acte preelectoral del PP va preguntar al Sr. Mariano Rajoy quina era la seva opinió envers el projecte del president andalús, Manuel Chaves, segons el qual els andalusos que ho desitgin puguin estudiar voluntàriament català, gal·lec o basc, a les escoles oficials d'idiomes d'aquella comunitat. El fet que aquells ciutadans rebutgin l'esmentat projecte és una demostració diàfana que la majoria d'espanyols no senten seves les anomenades *llengües perifèriques*. Ans al contrari, per ells no són més que una nosa i fins i tot una provocació.

Tampoc les senten com a llengües espanyoles no sols els polítics del PP sinó també, i això és lamentable, molts polítics del PSOE i de la resta de partits de l'arc parlamentari espanyol.

Si les sentissin seves les defensarien amb la mateixa o amb més força amb què les defensem la immensa majoria de catalans, i mai el Sr. Rajoy hauria posat, amb tot el menyspreu, l'aprenentatge d'una llengua estrangera com l'anglesa per davant de l'aprenentatge de la catalana.

Per cert, Sr. Rajoy, ni l'anglès és la primera llengua del món en nombre de parlants, ni l'espanyol és la segona, ja que la llengua més parlada és el mandarí. Què tal una mica de cultura Don Mariano? / JORDI PRÍncep. Barcelona.